

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο μά-
λιν 16 χρόνων γιούς του πασιγούρου και βα-
θυκαλούτου Καστίλιανου άρσενος των Κουών
Καριλλάας, ντε Σαρεθέλ, ο δριμυτικός κι' ά-
νθρωπος σπύτι, λίγο έξω από την πόλη Χερ-
μοζιλίαι, και γάγει ένα μεγάλο γρηματικό πο-
σόν. Πεισιστωμένος για την κακοτυχία του σπύ
χαρσία και πεισιστωμένος κατά το όλοκλη-
σάτου, βάζει φωτιά σπύ σπύτι, το πυρπολεί
και κατόνιν μπαίνει στην Χερμοζιλία, καβό-
λα σ' ένα όπεροχο μισοάγριο άλογο, που καλ-

πάζει δαιμονισμένα.

—Πιάστε τον Ι... φώναζον οι διαβάτες.

—Ένας βουκόλος, ο Κορνέω, έτοιμάζεται πράγματι να τού πλέη το ελάσος
του, μα ο Ραφαέλ πηδά από τ' άλογο του, τόν σράζει σάν τραγί και γάγειται
έξω από τα ύψητα του τρουαγμένου πλάθους. 'Ο δικαστής της 'Αρίστης δόν
'Ινιγγο Τορμενός 'Αλυπαθέτος φτάνει επί τόπου, μαθαίνει τί συνέβη και έ-
κινεί με δέκα άστυφύλακες πάνοπλους για τού μεγάλο ύποστατικό τού σπαρά
του Ραφαέλ, τού δόν Ραυόν. Στ' όδρομο δίως τόν πιάνει, μέσα στην έρημια,
μία τρουερή εύελλα. Οι άστυφύλακες σκορπίζουν και χάνονται από μπρός του
τρουαγμένου. Μά ο δικαστής συνεχίζει τού δρόμου του μέσα σπύ γαλασιό και
σπύς κεραυνού και σπύς πέλας — ύψητα πειά — μπρός στην πύλη του ύπο-
στατικού τού δόν Ραυόν. Εκεί δώλ ζαγκούλας τού ρίγνουναι, βρυχώμενα άθρια.

—'Ο δικαστής σκοτώνει τού ένα. Τό άλλο θηρία είνε έτοιμο να τόν καταπαράξη.
Τού έχει πιάσει κόλιας τού άλογο. Μά αυτή τή στιγμή άνοιγει ή πύλη του ύπο-
στατικού και εμφανίζεται ο δόν Ραυόν, που άκουσε τού δόρουλο, καταπάνω με
δικανη πιστόλα. Στ' όφωτομα μιάς άστραπής, ο δόν Ραυόν βέβαιε τί συμβαί-
νει, σκοτώνει τού ζαγκούλα και παίρνει άναίσθητο μέσα σπύ σπύτι τόν δικαστή.
Σέ λίγο ο δικαστής ανέρχεται και έτοιμάζεται να προβή σπύ σπύληρι του Ψα-
φέλ, ως έμπροστί του και ρονέας. 'Η υπέρτα του νέου, 'Ινιγέ πριγκίπισσα πρό
τού γάμου της, άώρα και μεγαλόκαρδη, λιποθυμεί από την ταραχή της. 'Ε-
πεμβαίνει δίως ο δόν Ραυόν, δένει χειροπόδαρα τού γιού του και άποσύρεται
μέ τή δικαστή σ' ένα δαμάτιο, όπου κρυφουλιούν άρκετή άρα. Τί λένε; Κα-
νείς δέν έβρει. 'Ολοι είνε άνήσυχτοι και έντρονοι. Έδως ή άσκήσις αυτή τέ-
λειώνει. 'Ο δικαστής περνεί τή κύττα του σπύ ύποστατικό και την άλλη μέρα
φύγει. 'Ο δόν Ραυόν κανόνισε μαζί του τού ζήτημα τού γιού του. 'Ο Ρα-
φέλ δέν θά παραδοθή σπύ δικαιοσύνη. Θα τόν δικάσει δίως ο ίδιος ο πατέρας
του, κι' αυτό είνε τή πιό τρουερή, τού πιό φορκώδες για τόν νεαρό έκκληματά...
Πράγματι, ο δόν Ραυόν δικάζει και καταδικάζει τού γιού του να ζήση μακριά
άπό τούς άδελφούς στην άγρια ζούγκλα. Όπου τόν μεταφέρει και τόν άφήνει
όλομόνοχο. Μόλις τού μπαίνει αυτό ή υπέρτα του νέου, τρέλλη από άπελπισία,
φύγει κρούα με τόν επιστάτη, για να βρή τού παπί της. Χάνεται δίως μέσα
σπύ ζούγκλα και κανείς πιά δέν μαθαίνει τί άπόναν. Μετά έτη συναντάει
πάλι τόν Ραφαέλ, τή Μεγάλη Καρδιά, όπως τόν λένε οι 'Ινδι, σπύ ζούγκλα,
μαζύ με τόν 'Ανοιχτόκαρδο. Ένα νεαρό Κουαρό, πόσους άπό τ' ά νύγια τ' ά-
Κουαγιάχιν, έθροπος θρασυίας των 'Ευρωπώνων. Συγγενικός εμφανίζεται
σπύ έσπυμιά αυτή μία στρατιωτική συνοδεία, με άσπρη ένα Μεξικάνο στρατηγό,
τύν άνεμια του Λούθ κλπ., τή στιγμή που οι Κουαγιάχιν έχουν βάσει γύρω φω-
τιά και όλα καίγονται.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

—Όταν τού γεύμα τελείωσε, οι συνδαιτημένους άρχισαν να συνο-
μιλούν.

Μά ή συζήτηση σταμάτησε γρήγορα, γιατί ο στρατηγός χτύ-
πησε τίς παλάμες του κι' ο καμιαριέρης του φάνηκε άμέσως σπύ
κατώφλι της σκηνής:

—Χολύπτεο! τού είπε, φώναξέ μου μία στιγμή τόν άρχηγό των
γαιθουζίνων!...

—'Ο Νέγρος καμιαρίσης ύποκλήθηκε κι' έτρεξε να έκτελέση
τή διαταγή τού κυρίου

του. Σέ λίγο έλαιαυό-
σε, συνοδευόμενος άπ'
τόν άδονγαμβουζίνω, έ-
ναν υπηλόκοιο, στίβα-
ρό και μεσκόπο άν-
τρα. Τό πρόσωπό του,
άν και κανονικό, ήταν
δίως άόριστο ύπουλο,
και τού συνηθισμένο ύ-
πος του είνε κρύο τού
ψινού, τή συνήλη και

τ' άπαρά. Οι 'Ευρω-
δεσμοί και οι ρυμηνόι
και πινοδιόκτες τών
λειψάνων, τού είναν έ-

πνοιαίος Πολυλονά
(Babillard), κοροϊθεύ-
οντας έτσι τή διαρκή ύ-
πουλη θουδισμάσσα του
Καί ιι' αυτό τού παρ-
ατορικό τώρα, ήταν πα-
σίγνωστος σπύς κύ-
κλους των ταξειδιώ-
των, τών περιηγητών και τών
άλλων συναδέλφων του
όδονών κι' άγωνιστών.

—Πιέ το, γενναίε μου,
σπύν όνεαίε μας!... τού
είπε ο στρατηγός μόλις
τόν είδε σπύ κατώφλι

της σκηνής, δινόντάς του ένα ποτήρι κρα-
σίου.

—'Ο άρχηγός των άδωνών ύποκλήθηκε,
δέν έθ'ναλε μιλιά, άδειασε μονορροπία
τú ποτήρι, σκουπίστηκε με τού μανίκι
του και περίμενε να τού μήλκουν.

—Σκοπεύω, φίλε μου, τού είπε τότε
ο στρατηγός, πρύν ξεκινάσουμε για τού
έσωτερικό των λειψάνων, να μείνω έδω
πέρα λίγες ημέρες... Πρώτα, για ν' αναπαυθώμε δλοι μας άπ'
τ' μακρυή όδοπορία μας... Κί' ύστερα, γιατί θέλω να έπιχει-
ρήσω μερικές άναζητήσεις, πιό συστηματικές και λεπτομερείς
τώρα... Ξέρεις καμιά σίγουρη κι' άχυρή τοποθεσία, έδω τρι-
γύρω!...

—Γιά ποιό λόγο, στρατηγέ μου; ρώτησε ο άρχιγαμβουζίνος.

—Γιά να άδυναυθώμε έκεί αυτές τίς λίγες ημέρες, ώστε όστε
οι 'Ευρωδέρμοι να ήās θλάσουν, όστε από καμια έπιδρομή
λοπών και τυγοδιωκτών να φοβηθώμε!... Ξανάπε ο στρατηγός,
Ξέρεις καλή τί αίματοκυλίματα και τί έπιδρομές συμβαίνουν
σπύ μέρη αυτά!...

—'Η σκοτεινή ματιά τού Πολυλονά έλαμψε από μιά σπινιγιά
και φευγαλέα αλόνα, να πασευδής τού ύφους του ξανάγινε αδιά-
φορα και ψυχρό κι' άποκαίθηκε άπλά:

—Έδω τριγύρω δέν ύπάρχει τέτοια θέσι, στρατηγέ. Πάντως,
άπ' τή Ιννη πού παρακολούθησα ως τώρα, είμαι θ'έσπισοι ότι
ήās παρακολουθού και μās παρασινεύουν παραπολλοί 'Ευ-
ρωδέρμοι και παραπολλά θ'ά... Εύκαρία έζητούν να μās ρι-
χθώ!... Συνεπώς πρέπει να λάβουμε τά μέτρα μας.

—Υπάρχει λοιπόν πουθενά τόπος για τόν καταυλισμό μας, κα-
τώφλιος και σίγουρος; Ξανάπε ο στρατηγός.

—Ναι, μα κάπως μακριά!... άπάντησε ο άρχιοδηγός.

—Πολύ!...

—Όχι και τόσο... Καμια άσσανταρία-πενήνια γιλιόμετρα!...

Τρύν ήμερών πορεία, δηλαδή, θεβάινσε ο Πολυλονάς.

—Έστω!... παραδέχτηκε ο στρατηγός. Λοιπόν έκεί θά μās δ-
δηγήσει, φίλε μου... Άόριο πούτ, με τή θαθεία χαρραυή άκ-
μη, να είνε ήλα έτοιμα για τού ξεκίνημά μας!...

—Άλλο τίποτε;... ρώτησε ο Πολυλονάς.

—Όχι... Αύτά πρós τού παρόν!... συμπίεσαν ο στρατηγός.

—Καληνύχτα!... είπε τότε ο άδονγαμβουζίνος κι' άποσύρη-
κε άμέσως, κάνοντας πάλι μιά θαθεία υπόκλησι.

—'Ο δόν 'Αγκουιλάρ, πού παρακολούθησε όλη αυτή τή συζήτη-
ση, γαυονέλασε. Ρούφηξε ένα ποτήρι κρασί, κι' είπε σπύ συν-
τροφία του:

—Μ' άόσει τελοσπάντων αυτός ο Πολυλονάς... Μετόσει και
ζυγίζει τά λόγια του—άντίθετα με τού δνομά του—σάν να τά
θεορή πανάκριδα... 'Ετσι, ή συνομιλία μαζί του δέν καταντάει
ποτέ άνιερή ή ένοχλητική!...

—'Ο γιατρός δίως δέν
ήταν τίς ίδιες γνώμης
με τόν λονανό. Κουινών-
τας σκεπτικός και με
σπουδία τού κεφάλι του,
μουσουρίσε:

—'Εγώ θά τόν προτι-
μούσα πού φλίσσον, δόν
'Αγκουιλάρ... Άσπιστά
πάντα μου, ήταν έγω να
κάνα με ανθρώπους πού
σοβούταν να λέν πολ-
λά... 'Όταν άποφύγει
κανένας να μιλιά πα-
ραπαντός, θά π'ή πώς
κάτι κρούει σπύν ψυχή
του!...

Σέ λίγο, οι ταξειδιώ-
τες θήνκαν άπ' τή σκη-
νή τους. Εαλωθήκαν σε
άναπαυτικές πολυθρόνες
και κάπνιζαν τίς πίπες
τους, γαρίε να μιλούν.
'Η δόνα Λούθ, πάλι, έ-
χοντας άναρριγτό τού κε-
φαλάκι της σπύ κθι-
σμά της, τραγοδούσε
με νωγέλια ένα τρα-
γουδι γεμάτο από γα-
λ'ήνια και ναυουριστική

Τι αίματοκυλίματα και τί έπιδρομές συμβαίνουν σπύ μέρη αυτά!...

μελωδία.

Ξαφνικά, κι' ενώ η ώρα περνούσε ήδονικά για όλους, μία φλογόοκκνη λάμψη φάνηκε στο βάθος του ορίζοντος. Σιγά-σιγά η λάμψη αυτή μεγάλωνε. "Άρχισε ν' ακούγεται ένας υπόκωφος κι' εξακουσθητικός θόρυβος, σαν θουητό μακρινής θρονής.

—Τι διάβολο συμβαίνει, λοιπόν;... ρώτησε επιτέλους πρώτος ο στρατηγός, πηδώντας ανήσυχος όρθος.

—Πυρκαϊά στα χορτάρια των λειβαδιών και στα δέντρα της ζούγκλας!... αποκρίθηκε με ψυχρή απάθεια ο Πολυλογάς, ακούγοντας το ξεφωνητό του στρατηγού.

Στην τρομερή, τη φρικαλέα αυτή είδηση—ή οποία ξεστομίστηκε όσotόσο με γαλήνια φωνή—πανικός τρελλός ανάστασε ολόκληρη την κατασκήνωσι. "Έπρεπε θιαστικά και με κάθε θυσία ν' απομακρυνθούν από εκεί αν δεν ήθελαν να καούν σαν τα ποντικά ολόζωνται, γιατί η πυρκαϊά προχωρούσε με αλλόκοτη ταχύτητα και τους τριγύριζε από διάφορα σημεία!...

Τι στιγμή αυτή, ένας απ' τους γαμβρούζινους, αλλάζοντας ένα μυστηριώδες βλέμμα με τόν άρχηγό του τόν Πολυλογά, έπωφελήθηκε, απ' τη γενική άταξία, γλύστρησε άπαράκλητος ανάμεσα απ' τα δέντρα των άποσκευών κι' εξαφανίστηκε γοργός στο μισοσκοτάδι της κοκκινωπής, απ' τις φλόγες, νύχτας.

V

ΟΙ ΚΟΜΑΓΧΑΙ

"Ας αφήσουμε για λίγο στη διηνή θέσι των, τους άτυχους ταξειδίωτες μας κι' άς αναγνωρίσουμε στους γνωστούς μας πια ήρωας της διηγήςσας μας: Στη Μεγάλη Καρδιά και στόν 'Ανοιχτόκαρδο, δηλαδή.

Καθώς θυμάστε, τους είγαμε αφήσει να περιεργάζονται την κατασκήνωσι των 'Ερυθροδέρμων Κομαγχαν, απ' το ύψος του πυκνοφυλλού πλατάνου, στόν όποιο είχαν ακαρφαλωσει.

Οι Κομαγχαί ήσαν ολότελα άνυποπτοι, γιατί έμπιστευόντουσαν στήν άγνοια της φυλής των καρσολιδών τους. Σαπλωμένοι έδω, κι' έκει και ζαρωμένοι οι περισσότεροι κοντά και γύρω στη φωτιά των έτρωγαν ή κάπνιζαν άμέριμνοι, κοντά και γύρω στη φωτιά των, έτσι λίγα μέτρα πού ψηλά απ' τα κεφάλια των, δυό άσπονδοι έχθροί των τους κατασκόπευαν με δίχα άγριμίων έτοιμον να χυηέσουν!...

"Ήσαν 25 όλοι-όλοι. Φορούσαν τήν έθνική στολή των, καμωμένη από τουάρια θουδαλίων κι' είχαν θάψει με άφθονες ποικίλογρωμες υπογιές τα εκκληρά πρόσωπά των. Το είδος αυτό το ιδιαιτέρω του θαμνιστάς των, καθώς κι' ο πλήρης όπλισμός των—τόξο, δέλη, δίκτο κοινόφαρδο μαχαίρι και μακρύ καραμπινά—ήσαν χαρακτηριστικό σημάδι, ότι η έκστρατεία των μακρούς απ' το κεντρικό λημέρι της φυλής των θα διασκόδσε όρκετά.

Λίγα όχηματα μακρούς των, όρθιος και στηριγμένος σ' ένα δέντρο, σκεκόταν ο φύλαρχος των Νεχού-Νουτάχ. Είχε τά δυνατό μπράτσα του σαυρωτά έπάνω στο πλατύ του στήθος, κι' αν και φαίνόταν σκεπτικός, είχε όστόσο στηλωμένο τό αυτό του και στόν παραμικρότερο άκόμη όρρυθο.

Ο Νεχού-Νουτάχ δεν άνηκε στη φυλή των Κομαγχαν, κι' άς ήταν φύλαρχός της. "Ήταν 'Οζάγος στην καταγωγή του. Από μικρόν διώας άκόμη, τόν είχε αναβρέσει και υιοθετήσας ένας Κομαγχανς φύλαρχος κι' όταν διαδέχτηκε τόν αποθανόντα θετό πατέρα του στο αξίωμα του, διατήρησε τά ξεχωριστά του ήθη, τόν αϊμόδιφο χαρακτήρα και τη διαφορετική στολή της φυλής του.

"Ιστορικό κι' αλθεντικό πρόσωπο ο Νεχού-Νουτάχ, όπως όλα άλλωστε ής άληθινής αυτής διηγήςσας μας, ήταν ένας γιγαντόσωμος νεαρός άνδρας, έως 28 έτών το πολύ. Το μισόγυμνο νευρώδες και σπιθαρό κορμί του, θαμμένο με μαύρες, κόκκινες, άσπρες και γλάζιες υπογιές—έθνικά γρώματα της φυλής των 'Οζάγων—φάνταζε τρομερό στις αϊματηρές λάμψεις της φωτιάς.

Τόν άνηγουόσε αυτή η σιγαλά όλόγυρά του. Ήρωρούσε αλλόκοτο τό γεγο-

νός, ότι οι δυό λυσσαέλοι έχθροί του δεν παρηκολούθησαν άμέσως τά έπιτηδες φανερά ίχνη της πορείας του, και μετανοούσε πικρά γιατί δεν πήρε σκυλιά μαζί του. "Εξάπτοντας αυτά θα έετρώπωναν άμέσως τούς δυό κυνηγούς, αν φερμαρίζαν κάπου εκεί τριγύρω του, σκοπεύοντας να τού παίξουν κανένα άοχημο παιχνίδι!...

Ξαφνικά, τό μάτι του έλαμψε πιδ άγρια, τά ρουθούνια του άνοιγόκλεισαν με λαχτάρα, και τό χέρι του άνέμισε θίαια, επιβάλλοντας άπόλυτη σιωπή στους όπαδούς του.

—Μας μυστήθηκε έξάπντος ο Νεχού-Νουτάχ!... μουρμούρισε η Μεγάλη Καρδιά στόν σύντροφό του, μόλις είδε τά άλλόκοτα αυτά καμώματα του Κομαγχανς φύλαρχου.

—Και τί μ' αυτό;... μουρμούρισε ο 'Ανοιχτόκαρδος.

—Πρέπει να τούς χτυπήσουμε πρώτοι κι' άμέσως!...

—Αυτό λέω κι' έγώ!... Ξανάπε ο 'Ανοιχτόκαρδος.

—Κουνήσου τότε! πρόσθεσε μισοιευθαμένος απ' τη χαρά του τρομερού κινδύνου η Μεγάλη Καρδιά. Στ' αλογά τους πρέπει να ριχτούμε πρώτα!...

Γλύστρησαν κι' οι δυό τους άστραπιαία και σαν φειδιά απ' τήν ψηλή σκοπιά τους, θρέθηκαν με πεντέτηρή πηδήματα πανθήρων ανάμεσα στα παράμερα δεμένα άλογα των Κομαγχανών και με τά μαχαίρια έκοψαν τά δεσμά των. "Ύστερα, με έσφινκές άγριες κραυγές τά τρώμας, τά μακρύγυιασιν αλύτρητα και τά σκόρπισαν στη στιγμή μέσα στην πυκνοσκοτεινή ζούγκλα, πυροβολώντας συγχρόνως κατά των Κομαγχανών.

Οι 'Ερυθροδέρμοι τινάχτηκαν ξαφνασμένοι, μπερδευτήκαν άναμεταξύ τους με πρωτοφανή άταξία, όσο να καταλάβουν τί συνέβαινε, κι' έπειτα με ούρλιασματά κατάρτας και λύσσας σκόρπισαν δεξιά κι' άριστερά, για να συμμαζέψουν τ' αλογά τους.

Ο Νεχού-Νουτάχ δεν παραξενεύτηκε με τά καμώματα αυτά των πολεμιστών του. "Ήξερε τί σημαίνει τό άλογο για έναν 'Ερυθροδέμρο κι' έτσι δεν ζήτησε καθόλου να τούς έμιοδισή απ' τις μακρινές άναζητήσεις τους. Συρόμενος τώρα με τήν κοιλιά στο έδαφος, με τό μάτι λαμπρό και με τό πρόσωπο παρασσωμένο άγρια απ' τό μίσος, τράβηξε πρds τήν κατευθυνι των δυό κυνηγών, φυλάγοντας συγχρόνως τό σώμα του πίσω απ' όσα δένδρα συναντούσε.

Μα κι' οι κυνηγοί, νουώθοντας με τό εξασκημένο αυτό τόν άνατριχιαστικό σαν φειδιού γλύτρημα κάποιου, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, περίμεναν τήν εμφάνισή του πίσω απ' τούς κορμούς δυό δένδρων.

Απ' τά μακρινά θάθη της ζούγκλας άκούγονόσαν ακόμα, μισοσβυσμένες απ' τήν άπόστασι δώας, η λυσσαλέες κραυγές των 'Ερυθροδέρμων πού κυνηγούσαν τ' αλογά τους...

"Επιτέλους, ο Νεχού-Νουτάχ θρέθηκε σέ λίγων μέτρων απόστασι, και πρόσωπο με πρόσωπο με τούς δυό έχθρούς του. Φυλαγμένος καλά πίσω από κάποιο γιγαντόκορμο δένδρο, περιφρονώντας τήν χρησιμοποίησι της καραμπινάς του—τήν όποια έφοιζε ανάμεσα στα σκέλη του—και πρωτιμώντας τά πρωτόγονα όπλα του, στήριξε ένα θέλος στη χορδή του τόξου του.

Όστόσο, παρ' όλη τη σύνεσι και τις προφυλάξεις του, ξεσκεπάστηκε λιγάκι πρds τό άσιωτερό μέρος του κορμιού του. "Αμέσως τότε η Μεγάλη Καρδιά τόν σημάδεψε, η σφαίρα σούριξε στόν αέρα κι' ο φύλαρχος των Κομαγχανών άναπηδώντας άπότομα, μούγκρισε, φρύσσε, και έξαπλώθηκε στο χώμα.

Τό άριστερό του μπράτσο είχε συντριβή απ' τό βόλι!...

Οι δυό κυνηγοί έτρεξαν κοντά του κι' έσκυψαν άπάνω του.

—Αν κουνήθης, 'Αητοκέφαλε σκύλε, σου λιώνω τό κεφάλι!... τοί είπε ξερά η Μεγάλη Καρδιά.

Ο Νεχού-Νουτάχ, άπόμεινε σαν να μαρμάρωσε, άτάσχατος φανομενικά κι' άπαθής στόν κίνδυνο και στόν πόνο, μά λυσσώντας μέσα του.

—Μπορούσα να πέ σκοτώσω!... έξακολούθησε ο κυνηγός. Δεν τό θέλησα όμως... Είπε η δεύτερη φορά πού σου γαρίζω τη ζωή, φύλαργέ... Μά θάνα και η τελευταία... Μην ξαναθρεθής λοιπόν άλλη φορά στο δρόμο μου, έμπεδίο... Και προπάντων, πρόσθεσε μήνιο ένοικαλέτης της παγίδες... Θά φωνά άμειλικτος,

Οι δύο σύντροφοι άρχισαν να πυροβολούν κατά των Κομαγχανών

τότε!...

—'Ο 'Αητοκόραφας είνε φημισμένος άρχηγός, άνάμεσα στους άπαθούς της φυλής του!... είπε με άγέρωχο τόνο ο πληγωμένος 'Ερυθρόδερμος. Δέν τρέμει μπρός στον θάνατο... 'Ο λευκός κυνηγός μπορεί νά τόν σκοτώσθ, δίχως νά διατάξ!... Δέν θ' άκούσθ ποτε τόν τήν ίκεσία άπ' τόν στόμα του 'Αητοκόραφου!...

—'Οχι, δέν θά σέ σκοτώσω, φύλαρχε... 'Ο Θεός μου άπαγορεύει νά χύνομαι, δίχως άνάγκη, ανθρώπινο αίμα!...

—'Οαχ!... ούρλιαξε άσκακτικά ο Νεχού-Νουτάχ. Είνε λοιπόν 'Ιερραπόστολος, ο άδελφός μου!...

—Είμαι άπλούστατα ένας φιλότιμος και τίμιος κυνηγός!... Ξανάπε θερά ή Μεγάλη Καρδιά. Σκοτώνω τήν άνάγκη, μά δέν δολοφονώ!...

—'Οαχ!... ούρλιαξε και πάλι πιο άσκακτικά ο φύλαρχος. 'Ο άδελφός μου έχει αίσθήματα θρησκόληπτης γρηάς, καθώς θέλω... 'Ο Νεχού-Νουτάχ όμως δέν συγχωρεί... Στραγγαλίζει λαρύγγια... 'Εκδικείται δίχως οίκτο!...

—'Εσύ μπορείς νά κάνης ό,τι σου καννίζει, άρχηγέ!... είπε ή Μεγάλη Καρδιά, άνασηκώνοντας τούς ώμους του άδιάφορα. Δέν έχω καμιά διάθεση νά σου αλλάξω, τώρα, τόν χαρακτήρα καί τήν αίσθησή σου έυστικτα... Μονάχα σέ προειδοποιώ, καί φροντίσε νά συμμορφωθής... Γειά σου!...

—Κι' άμποτε νά σέ γαργαλίσουν τά κέρατα του Διαδούλου!... πρόσθεσε καί ο 'Ανοιχτόκαρδος, κλωτσώντας περιφρονητικά τόν 'Ινδό φύλαρχο.

Καί στήν καινούρια αήτη προσβολή, ο φύλαρχος έμεινε άτάραχος, Μονάχα ζάρωσε τά φρύδια του λίγο, καί με θέλημα άνεκφράστου μίσους παρακόλλησε τούς δύο έχθρούς του, ό όποίοι τού είχαν έντομενά του γυρίσει τίς πλάτες καί γονιόντουσαν στό δάσος.

—Χι, σήμψες νά μ'ήν έκανες καί τόσο καλά!... είπε σκεπτικός σέ μιά στιγμή, ο 'Ανοιχτόκαρδος στό σύντροφό του. Ώπρεπε νά τόν σκοτώσθ, Μεγάλη Καρδιά!...

—Μπά!... έκανε άδιάφορα έκείνος. Τί τού όφελος!... —Τί τού όφελος, λέει... Νά: Μιά πανούκλα λιγώτερη, στή ζούγκλα.

—Καθώς 'Ανοιχτόκαρδε!... Είνε τόσες πολλές άποδάτες όλόγουσά μας, ώστε μιά περισσότερη δέν λείπει σπουδαία ποάμιασά!...

—Σωστά!... παραδέχθηκε έπιτέλους έκείνος. Μά ποδύ στό διάλογο με τραβάζ τώρα... Πιάλι στόν καταυλισμό τών Κομάγγων με πς!...

—Καράμπια!... θλαστήμας ή Μεγάλη Καρδιά. Θέλειε νά τούς άφήσουμε κληρονομία, τίς παγίδες ποδύ μας έκλεισαν... Τίς έξάσες γιά μιά στιγμή έγώ!... Τίς έξάσες κι' εσύ!...

—Αιμίλιοι τώρα, όλόκληροι «αυτιά καί μάτια», στράφηκαν πίσω πρós τόν καταυλισμό τών 'Ινδών. Δυό Κομάγγια, όι μόνοι ποδύ είχαν έντομενά του γυρίσει άπ' τήν κοπιώδη ααήτησιν τών άλόγων τους, τά Ξανάδεναν πάλι στερεά στήν προηγουμένη θέση των. 'Ο ένας ήταν σκυφτός άκούμ, ρίχνοντας κομμένο χόρτο στό ζωντάνο του, κι' ο άλλος είχε ξεμπερδέψει κι' άνασπονδώντα.

Μ' ένα γύτημα λυσσαλέο καί κεραυνόβολο του κοντακιού τής καρραβίας του, ή Μεγάλη Καρδιά πολιορκίασε φοιγτά τού κρανίο του όρθιο Κομάγγι. Συγγυρώνος ο 'Ανοιχτόκαρδος, πηδώντας σάν άγρίμι στή ράχη του σκυφτού, 'Ινδο, τού άνοιγε στό λαρύγγι με τόν κοντόφαρδο μαχαίρι του μιά άπαισία πλατεία πληγή!...

Δίχως νά χάνουν πειά καιρό όι δύο κυνηγοί, άρχισαν ν' άποδογυρίζουν τίς άποσκευές τών Κομάγγων. Σ' ένα δέσμα δουβαλιού, καλοτυλιγμένες, θρῖκαν έπιτέλους τίς κλειμένες των παγίδες καί πρὶν άκόμη άρτίσουν νά καταρθάνουν ένας-ένας όι Κομάγγια με τ' αλόγά τους, όι δύο ήρωές μας ήσαν μακριά άπ' τόν επίνδυνο καταυλισμό!...

—'Υστερα από μιάς ώρας επίπονη πορεία, γεμάτη λοξοδρομίες, πονηρίες, έναίριο περπάτημα από δένδρο σέ δένδρο, κι' ύπουλα φειδίσια γλυστήρηματα άνάμεσα στίς λόγμες—όλες αυτές ή προφυλάξεις γινόντουσαν άποκριτικά, γιά νά υπάγουν τά ίχνη των άπ' τούς 'Ερυθρόδερμους—θρέθηκαν στό σπήλαιό τους.

Μά ξαφνικά, πρὶν προλάβουν άκόμη νά φροντίσουν γιά τ' αλόγά τους καί γιά τά σκυλιά τους, τού δάσος όλόγουρς τους άρχισε νά παίρνει μιά αλλόκοτη όψη. 'Ενώ θαίλαμε πρὶν σ' αήτι μιά νεκρή γαλήνη, άνηγομίζε τώρα μέσα του ένα διαρκές κι' ύποπτο θούρητο. Τά κοιμισμένα στούς κλάδους ή στίς φαλές των πουλιά έζυπνόνσαν τρομαγμένα, έμψυχναν κραζίσματα άναρχιστικά, καί φτεροβόζαν μακριά. 'Επίσης, άνάμεσα στίς λόγμες, άκούγοντουσαν τά φρενιαμένα τρεχάματα τών άνορίων καί μισοαρίων τετραπόδων, τού τούτ-κισμα τών Ερόκλαδων άπ' τά πόδια τους, καί μιά καταγρυφία συνυαλιά άπ' τά φοβισμένα μουγκρητά τους!...

—Μά τί διάλογο λοιπόν συμβαίνει...; ψιθύρισε ή Μεγάλη Καρδιά, κυττάζοντας με άνηυχία γύρω του. Ξαφνικό μεθύσι κι' ήλιγγος έ-

πασε τού δάσος!...

—'Ο 'Ανοιχτόκαρδος δέν άποκρίθηκε, άλλα έδειξε χαρακτηριστικά ένα πανύψηλο δένδρο. Παρεμβύς σκαρφώσαν κι' όι δύο στήν κορυφή του, κυττάζαν όλόγουρς τους, καί τού θέλμα τους τραβήχτηκε άμέσως πρὸς τού θάθος τού όρίζοντος. 'Εκεί, μιά τεραστία φλογερή ανάλαμπη δυνάμειε διαρκώς κι' απλωνόταν σ' όλόκληρο τού δάσος.

—Κατάρα!... ξεφώνισε ο 'Ανοιχτόκαρδος. Όι Κομάγγια φαίνονται πώς έβαλαν φωτιά στό δάσος, γιά νά καούμε ή γιά νά μάς κυκλώσουν!...

—Σωστά!... Έκανε ψυχρά ή Μεγάλη Καρδιά. Καί ξερίεις κατί; Μαζύ με τού δάσος καίγεται κι' ή πάμπια (το χορταριασμένο λειβάδι)... 'Όποτε είμαστε σγεδόν χαμένοι!...

—Καί τώρα...; Θά κάτσουμε σταυροπόδι νά καούμε σάν παντίκια!... ρώτησε με άφέλεια ο 'Ανοιχτόκαρδος.

—'Η Μεγάλη Καρδιά όμως, δέν άποκρίθηκε. Βυθίστηκε σέ δουθή συλλογή, ζάρωσε δυνατά τά φρύδια του, καί ξαφνικά, άνασηκώνοντας τού κεφάλι του καί κυττάζοντας πρὸς τόν βορρῆ, ξεφώνισε με θριαμβευτικό χαμόγελο:

—Δέν θά μάς θλαφούν, τά θρωυσοκυλλά... 'Από δώ θά τούς ξεφύγουμε, έξάπαντος... 'Ακολουθήσε με, άδελφέ!...

Κι' ύστερα, γαυληλόφωνα καί με συγκίνησι, πρόσθεσε: —Πάμε... Είνε καιρός νά ξαναδω καί τή μητέρα μου!...

VI

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΩΤΗΡ ΤΗΣ ΔΟΝΑΣ ΛΟΥΘ

Μόλις όι δύο κυνηγοί έξασανίστηκαν στό δάσος, ο Νεχού-Νουτάχ σηκώθηκε άργά όρθος. 'Εσκισε ένα κομμάτι ύφασμα, έπίδεσε προχείρως τήν πληγή του σκακαμένον χειρὶ του κι' έξανατλημένους ύστερα άπ' τήν αίμορραγία καί τούς πόινους, περίμενε ύπουνητικά τήν επάνοδο τών σκορπισμένων όπαδών του.

Όι Κομάγγια άρχισαν τώρα νά έπιστρέφουν ένας-ένας, όδηγώντας άπ' τά γαλήνια τά άλόγα των. 'Η θέα τού πληγωμένου άρχηγού των καί τών ελκτρά σφαγμένων δύο συντρόφων των, τούς προέεινε άνεκφράστο έρεθισμό κι' άναανάκτησι κατὰ τόν δού κυνηγών κι' ώρκίστηκαν άγρία έκδικήσι κι' έναντίον τών δύο κυνηγών κι' έναντίον κάθε λευκού.

Ρίχτηκαν λοιπόν έρίπτοι άπάνω στά ίχνη της Μεγάλης Καρδιάς καί τού πιστού φίλου του, μά άπ' τίς πρώτες άκούμ έρευνές των άσθησαν άήχηστοι. Όι δύο κυνηγοί, όπως είδαμε πιο πάνω, είχαν άναπτύξει τόσο διαβολική έπιτηδεύτησιν στόν τρόπο της φυγής των, ώστε όι 'Ερυθρόδερμοι ήταν άδύνατο νά τούς ίχνολατῆσθουν. παρ' όλη τή γνώση κι' ύπερφυσική σγεδόν, ίκανότητά των.

Στό κεφάλι τού 'Αητοκόραφου τότε ώρίμωσε στή στινική ένα καταγρυφόν σγέδιο έξοντώσεως τών έχθρών του, καί στή στινική έπίσημη μπήκε σ' έσπαιρηγή. Σύμφωνα με τή διασπνή του, όι Κομάγγια σκόδισαν παρεμβύς σέ διάφορα καί μακρινά άναμεταξύ τους σημεία τού δάσους, κι' έβαλαν φωτιά στά πανύψηλα κι' εύλεκτα χορτάρια καί στίς πυκνές καί κατάξερές άγκαθωτές λόγμες.

Καθώς είδαμε, ή πυρκαϊά απλώθηκε με άστραπιαία ταχύτητα παντού στό δάσος. Εύνουσοι άλλωστε τού έσπλημιά της κι' ή έποχή τού έτους, γιάτί ο φλογερός ήλιος όλοκλήρου τού καλοκαιριού είχε κυριολεκτικά τσουρουυλίσει τήν πυκνή θλάστη ή έκείνων τών μερών. 'Όσο δίως γρήγορα καί νά ξεπλωνόταν ή φωτιά, όσο κι' άν είχε ένωθι σέ μερικά σημεία κοντινά άναμεταξύ των κι' είχε ήδη σχηματίσει έναν τσίγο φοικαλέον κι' αδιάβαστο φλογών καί πνιγρού καπνού άπ' όλα τ' άλλα σημεία τού όρίζοντος, ώστόσο άπ' τού μέρος τού βορρῆ δέν είχε προλάβει άκόμη νά ένωθι, ώστε νά σμυατισθί πειά ο θανάσιμος καί μοιραίος γιά τούς δύο άτυγους κυνηγούς, κύκλος.

Πρὸς τά κεί λοιπόν ρίχτηκαν ή Μεγάλη Καρδιά κι' ο 'Ανοιχτόκαρδος, καθάλλα όμως σ' αλόγά των κι' ακολουθούμενοι άπ' τά σκυλιά των.

—'Ο φρενιασμένος δρόμος τών δύο κυνηγών διαρκούσε από ώρα, τώρα.

—Μπά!... Κόττα κεί κάτω, 'Ανοιχτόκαρδε!... Ξεφώνισε ξαφνικά ή Μεγάλη Καρδιά. Σκηνές καί καταυλισμό, θέλπω.

—Ναί... Καί κοιτούν νά καούν κι' έκείνοι σάν παντίκια!... πρόσθεσε ο 'Ανοιχτόκαρδος, καρφώνοντας τού θέλμα του σ' ένα μακρινό κι' άνοιχτό λιγακι σημείο της πάμπας, τού όποιο άρχιζαν νά ζώνουν άπό παντού ή φλόγες. 'Ακούς τίς άπελπιστικές κραυγές των!...

—'Ισα ποός τά κεί, 'Ανοιχτόκαρδε!... ούρλιαξε ή Μεγάλη Καρδιά, δίχως ν' άπάντησθ στά λόγια τού συντρόφου του. Χρειάζονται βοήθεια, κεί κάτω... Μην τούς τήν άρηνηθούμε!...

Δέν όγῃκε άλλη λέει άπ' τά στόματα τών δύο γενναίων έκείνων κυνηγών.

(Ακολουθεί)

